

Het pad naar de zee

Liz Fenwick bij Boekerij:

Sterren boven Cornwall
Een affaire in Cornwall
Een vreemdeling in Cornwall
Onder de hemel van Cornwall
Het huis op de kliffen
Het pad naar de zee

Liz Fenwick

Het pad naar de zee

Wanneer drie generaties vrouwen bij elkaar komen
in hun oude familiehuis, kan het tragische verleden
niet langer verborgen blijven

ISBN 978-90-225-8675-4
ISBN 978-94-023-1296-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Path to the Sea*

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagbeeld: beeldmontage © HarperCollins UK, using Shutterstock images;
foto zeezicht © Sandra Cunningham / Trevillion Images

Nederlandse versie omslag: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2019 Liz Fenwick

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de vriendin die mij op de reis van mijn leven heeft vergezeld, met me lacht en huilt, geheimen en herinneringen met me deelt en mijn rots in de branding is als mijn verdriet me dreigt te verzwelgen.

Hoewel we andere wegen hebben gekozen, herinner jij me altijd weer aan het beginpunt en aan hoe ver we zijn gekomen. Voor een geweldige vriendschap hoef je niet bij elkaar in de buurt te zijn, je hebt alleen liefde nodig.

Dank je, Christine.

*Two roads diverge in a wood, and I –
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.*

ROBERT FROST, 'THE ROAD NOT TAKEN'

DE WEGWIJZER

*Lottie**3 augustus 2008, 23.30 uur*

Alles was stil, alleen de golven sloegen op het strand. ‘Gefeliciteerd,’ zei hij.

Lottie fronste haar wenkbrauwen. ‘Gefeliciteerd?’ Ze draaide zich om en probeerde zijn blik te lezen. ‘Neem je me in de zeik?’

Hij trok met zijn vinger een spoor over haar mond. ‘Dat zou ik toch nooit doen?’

‘Echt wel.’

Ze kon zijn lach meer voelen dan horen, aangezien hij languit naast haar lag, hun heupen en dijen dicht tegen elkaar.

‘We zijn anderhalve maand bij elkaar.’

‘Vieren we niet alleen maanden, maar ook halve maanden?’

Hij kuste haar lang en traag, en toen zijn hand net boven haar spijkerbroek over haar rug gleed, was Lottie vergeten waar ze het over hadden.

‘Ik vier elke dag, elke minuut, elke seconde dat je de mijne bent.’

Haar adem stokte en ze keek omhoog. De Melkweg strekte zich boven haar uit als een enorme, mysterieuze deken. Ze was betoverd. Het universum vervulde haar met al zijn pracht. Hier wilde ze eeuwig zijn, op dit strand, in zijn armen. Het was mogelijk, als ze het maar graag genoeg wilden, en ze was ervan overtuigd dat dat zo was.

‘Alex?’

‘Ja?’ Hij trok zijn arm wat strakker om haar heen.

‘Wil je...’ Op hetzelfde moment schoot er een vallende ster door de lucht die in zee leek neer te komen. Ze wenste met heel haar hart

dat ze de rest van haar leven in Alex' armen kon blijven liggen. Ze kroop boven op hem. 'Zag jij 'm ook?'

'De vallende ster?'

'Ja.' Hij kuste haar.

'Heb je een wens gedaan?'

Hij knikte en duwde haar haar naar achteren, streek het achter haar oren. 'Ja.'

'Zouden we hetzelfde hebben gewenst?'

'Ik hoop het,' fluisterde hij in haar oor.

Ze bracht haar mond naar de zijne en bad uit alle macht dat hij voor altijd de hare zou zijn. 'Vertel.'

'Nee, want dan komt hij niet uit.' Hij trok haar nog dichter naar zich toe.

'Jij bent al mijn dromen die uitkomen.' Ze sloeg haar armen om hem heen.

Hij neuriede opa's lievelingsliedje, 'A Kiss to Build a Dream On', en dat was het moment waarop ze wist dat ze ervoor zouden zorgen dat het zo zou gaan... Alex en zij en Cornwall voor altijd.

ZEEWEGEN

*Diana**3 augustus 2018, 12.00 uur*

St. Austell Bay glom in de verte toen Diana Trewin links afsloeg in de richting van Porthpean en Boskenna. Ooit had ze met elke vezel in haar lijf naar Boskenna verlangd. Elke avond had ze haar kussen tegen haar borst geklemd en gedaan alsof ze de zee kon horen, en dan kwamen de dromen. Daarin dwaalde ze door zonovergoten kamers, zag ze pracht en praal en hoorde ze de echo's van muziek en lachende stemmen. Dan ontdekte ze nieuwe kamers en nieuwe schatten, en vervolgens werd ze wakker en was de wereld om haar heen niet meer zo licht en mooi. Die dromen had ze zo nu en dan nog steeds, vooral als ze gestrest was. Ze vluchtte weg in die visioenen van een blauwe lucht en zee, uitgestrekte gazons en een bibliotheek met elk boek dat ze zich maar kon wensen. Er was geen huis dat in de buurt kwam van datgene wat ze in haar gedachten had gecreëerd.

Gisteravond had ze die droom weer gehad. Ze had door de gangen van Boskenna gelopen, had de uitzichten gezien en nieuwe kamers ontdekt. Het was akelig vertrouwd, maar ook helemaal nieuw. Iets was altijd net buiten haar bereik. Ze was er altijd van uitgegaan dat het haar vader was. Als Diana nog een kamer, of het juiste boek op de juiste plank vond, zou er een geheime deur opengaan en zou haar verloren jeugd met haar vader daar verschijnen. Dan zou hij haar vertellen dat hij alleen maar verstoppertje had gespeeld. Zij was zijn dappere jaagster en ze had hem gevonden. Maar geen boek, paneel of geheime deur toonde ooit haar vader, Allan Trewin. Het ochtendlicht liet altijd de waarheid zien. Boskenna was geen paleis vol heer-

lijkheden, maar een enorm tochtig huis waarin twee oude mensen woonden.

Ze was er bijna, de weg werd smaller en leidde haar naar het strand. Een scherpe bocht en ze reed door de hekken. Gisteren was het telefoontje gekomen dat elk volwassen kind verwacht en vreest als ouders een bepaalde leeftijd hebben bereikt. ‘Je moeder ligt op sterven,’ had George Russell, de tweede man van haar moeder, gezegd. Ze wist niet goed hoe ze dacht over teruggaan naar Boskenna of over haar moeder. Maar dat deed er niet toe. Aan sommige dingen ontkwam je gewoon niet.

Ze zette haar auto naast de oude Jaguar van George en pakte haar weekendtas. Een rilling van herkenning en een gevoel van thuiskomen gingen door haar heen toen ze over het grindpad naar het huis liep. Sinds ze hier als achtjarig meisje met een gebroken hart was vertrokken, was ze maar een paar keer terug geweest. Haar hart was daarna nog een aantal keer gebroken, maar nu was het heel, op wat littekentjes na. Het deed zijn werk een beetje zoals het dak van de opzichterscottage links van haar, dat een blauw zeil over de dakrand had.

Bij de voordeur bleef ze even staan en ze keek naar de baai achter zich. Ze voelde de zon op haar hoofd branden en hoorde de vrolijke kreten vanaf het strand. De wereld ging door, terwijl haar moeder binnen stervende was. Ze aarzelde, voelde dat scherpe contrast tussen leven en dood, tussen de vakantiewereld op het strand daar verderop en het dagelijks leven in Boskenna. Zelfs in 1962, toen ze hier haar laatste zomervakantie had doorgebracht, bestond Boskenna op een ander niveau. Ze had tussen intellectuele, interessante, zongebruinde en met zout bedekte types door gehuppeld. Meer kon ze zich niet herinneren, want tranen hadden de belangrijke dingen uitgewist.

Een zeemeeuw landde op het gazon en staarde haar aan. Met zijn kopje schuin leek hij haar te vragen waarom ze hier was. Uit plichtsbefef, waarschijnlijk. Ze duwde met haar voet tegen een steentje. Diana en haar moeder, Joan Trewin Russell, hadden elkaar niets te zeg-

gen. Al jaren niet. Diana had met hard werken geprobeerd over haar verdriet heen te komen. Ze had als oorlogscorrespondent de hele wereld over gereisd, en jarenlang had dat de leegte opgevuld, maar nu ze het wat rustiger aan deed, ontstonden er barstjes in haar pantser. Ongewenste gedachten en vragen kropen naar binnen.

Terwijl ze naar het gazon keek, moest ze opeens denken aan een keer dat ze tikkertje met haar moeder had gespeeld. Ze had moeten lachen en haar moeder ook. Ooit hadden ze misschien een hechte band gehad, maar vanaf het moment dat haar vader meer dan vijftig jaar geleden was overleden, was die verdwenen. Joan hield op haar manier van Diana. Het had Diana aan niets ontbroken... behalve aan haar moeder. Alles was veranderd en ze wist dat het kwam door dat lange weekend zesenvijftig jaar geleden.

De voordeur stond open en ze kon niet eeuwig op de drempel blijven staan, hoe uitnodigend het uitzicht ook was. George was ergens in huis. Snel liep ze naar binnen en schoof het verleden terzijde om zich op het hier en nu te richten.

In de hal was het een stuk koeler en ze rilde even. De krant op de grote ronde tafel midden in de hal wapperde op. Omdat ze zo vroeg was vertrokken, had ze de krant niet van voor tot achter gelezen, wat ze anders altijd deed, maar ze had onderweg naar de radio geluisterd. Het nieuws leek akelig veel op dat van haar laatste zomer hier. Ze streek de bladzijden glad en zette een lege vaas op de krant. In 1962 had de wereld op de rand van oorlog met de Sovjet-Unie gestaan en nu brulde de grote beer opnieuw. De wereld ging verder en iedereen dacht dat het beter zou gaan, maar mensen waren hardleers.

Ze keek om het hoekje van de salon en de zitkamer, maar George was er niet en ze voelde er weinig voor om te roepen. Het was helemaal stil, op een grasmaaier en de geluiden van het strand in de verte na. Ook de kleine keuken was leeg. Er zat niets anders op dan naar boven te gaan, naar haar moeders kamer. Ze zette haar tas op een stoel en liep extra langzaam de trap op om zich voor te bereiden. Doden en stervende mensen waren niet nieuw voor haar, maar ze wist dat dit anders was, ondanks haar tegenstrijdige gevoelens.

Op de overloop aarzelde ze. In de verte kon ze iemand horen hoesten. Haar moeder leefde nog. Ze was nog niet te laat om afscheid te nemen. De vloer kraakte toen ze door de gang liep. Een kastdeur schoot open toen ze erlangs liep en ze wendde haar blik af. Hij zat vast vol en wat moest ze met al die troep? Met een beetje geluk was hij leeg. Pas toen George in 1990 met pensioen was gegaan, was Boskenna weer haar moeders thuis geworden. Diana bleef even staan. Ze had haar moeders testament jaren geleden gezien. Boskenna zou naar haar gaan, maar George had het recht om er tot zijn dood te wonen. Haar moeder was er natuurlijk van uitgegaan dat ze George zou overleven. Zo ging dat, alleen had dat voor haar oma ook al niet gewerkt. Caroline Penquite, geboren Carew, was – lang voordat haar man was overleden – aan levercirrose gestorven. Boskenna was direct naar Diana's moeder gegaan en niet naar hem.

Er waren zeven treden naar haar moeders kamer. Vreemd dat zo'n detail opeens in haar opkwam, maar ze was er vroeger vaak op en af gesprongen. Nu stond de deur wagenwijd open en hing de geur van ziekte in de lucht. Elke paar seconden hoorde ze een rasperige ademhaling. Ze bleef roerloos staan en staarde niet naar haar moeder die door kussens ondersteund in een stoel zat, maar naar buiten. Deze kamer bood een allesomvattend uitzicht, tenminste, als de bomen niet zo zouden zijn verwaarloosd.

Boskenna was door de jaren heen uitgebouwd, naarmate het vermogen van de familie was toegenomen. Deze kamer lag in een aanbouw uit 1840. De plafonds waren hoger en de muur aan zeezijde volgde de kromming van de baai. Twintig jaar later was de noordkant van het huis op dezelfde manier uitgebouwd. Zoals alle ramen aan de voorkant van het huis omlijstte dit een prachtig uitzicht. Gribben Head lag in de augustuszon te bakken en boten met witte zeilen voeren in de baai. Het was net een ansichtkaart, maar wat voor sprankelende tekst zou ze op de achterkant schrijven? *Moeder niet in orde, maar schitterend vakantieweer...*

Ze kon Carrickowel Point zien, de kleine landtong die aan de linkerkant uit de tuin van Boskenna voort leek te komen. Rechts was

Black Head net zichtbaar door de bomen. Schoonheid kon haar verlammen, maar dat was niet wat haar op de drempel hield. Dat was angst. Het was dwaas, want tijdens haar werk was ze recht op mannen afgelopen die een geweer op haar hadden gericht, maar nu stond ze als aan de grond genageld omdat ze bang was haar stervende moeder onder ogen te komen. Wat moest ze tegen haar zeggen? Ze had hier de hele weg over nagedacht en had woorden en zinnen geoefend. *Ik hou van je*, was er een van. Maar vervolgens was ze overvallen door vragen die al jaren aan haar knaagden en die weigerden in het diepst van haar gedachten te verdwijnen. Als badeendjes die naar de bodem werden geduwd, schoten ze steeds weer omhoog en brachten ongewenste emoties met zich mee.

Met haar handen ineengeslagen deed ze een paar stappen en bleef door het raam naar buiten kijken. Een meeuw vloog op van het dak en ze schrok. Ze was gewend aan de dood en had hem in zijn ergste vormen gezien, maar haar hoofd weigerde de kant van haar moeder op te draaien.

Het was goed dat George haar had gebeld, maar het zou gemakkelijker zijn geweest als ze alleen voor de uitvaart had hoeven komen. Nu had ze tijd en die eiste dat er iets gebeurde. Ze slaakte een zucht. Onwillekeurig moest ze aan haar vader denken en ze miste wat ze zich amper kon herinneren. Ze was acht geweest toen hij was overleden en ze had maar één foto van hen samen. Jaren geleden, toen ze had gevraagd of er meer waren, had haar moeder haar schouders opgehaald en gezegd dat ze niet wist wat er met de foto's was gebeurd. Dat had Diana maar moeilijk kunnen geloven. Hoe was het mogelijk dat ze dat niet wist? Maar haar moeder had nooit een ander antwoord gegeven.

Rond deze ene foto had ze al haar herinneringen gebouwd. De huishoudster, mevrouw Hoskine, had hem destijds naar Diana gestuurd toen ze op kostschool zat. Als ze haar ogen dichtdeed, kon ze de verbleekte kleuren van het kiekje voor zich zien: Diana bij haar vader op de schouders terwijl ze naar de baai keken. Met een brede glimlach op hun gezicht wezen ze naar iets. Die dag was ze een piraat

geweest die op het punt stond de zeven zeeën te bevaren, maar die altijd weer terugkeerde naar Boskenna. Nu waren 'thuis' en 'Boskenna' twee woorden die niet in dezelfde zin voorkwamen. Diana's laatste bezoek hier, tien jaar geleden, was vanwege haar dochter Lottie geweest... artistiek, wispelturig en te goed van vertrouwen.

Haar moeder haalde zwaar adem en Diana richtte haar blik op haar. Zij had vanaf het begin geweten wat Lottie nodig had. Diana had het fout gehad. Niet alleen toen, maar een groot deel van haar leven. Nu was ze vierenzestig, een van de besten in haar vak en stond ze op het punt het rustiger aan te doen en anderen een kans te geven. Op haar carrière was ze trots, maar verder ook niet, en op haar vaardigheden als moeder al helemaal niet. Die had ze geleerd van de vrouw in de stoel. Wat had ze ernaar verlangd om dezelfde hechte band met haar dochter te hebben die Lottie met haar oma had. Jaloezie liet een bittere smaak achter en zelfs nu kon ze die een beetje proeven.

Haar moeder had haar ogen dicht en Diana keek naar de zwoegende beweging van de borstkas van de oude vrouw. Haar hersenen gaven haar opdracht iets te zeggen, om haar aanwezigheid kenbaar te maken. In de spiegel op de deur van de kledingkast zag ze haar spiegelbeeld, maar ze zag ook iets anders. Ze knipperde met haar ogen. Een meisje met donker haar, maar er was geen kind in de kamer. Ze zag spoken. Ze was alleen met haar moeder. De enige in de spiegel was Diana. Het viel haar op dat ze wat gebogen stond en ze trok haar schouders naar achteren.

Nog een stap in de richting van de stoel. Haar moeders korte, witte haar was gewassen, maar ongekamd. Op de een of andere manier zag ze er daardoor kwetsbaar uit. Het was een woord dat Diana niet met haar associeerde. Ze had geen foundation op die de verkleurde huid van haar voorhoofd en wangen bedekte, maar toch zag ze er jonger uit. Alleen haar droge, gebarsten lippen verwrongen het beeld.

'У меня не было выбора.' Haar moeder bewoog haar hoofd heen en weer.

‘Wat zeg je?’ Diana leunde naar voren om haar beter te kunnen verstaan.

‘Я не могла поступить иначе.’

‘Mama, ik versta je niet.’ Ze bracht haar gezicht naar dat van haar moeder, maar schoot naar achteren toen ze haar ranzige adem rook. Haar moeder deed haar ogen wijd open, maar Diana had geen idee wat ze zag. ‘Gejaagd’ en ‘uitgehold’ waren de woorden die haar beschreven, en Diana bekeek het tafereel als het ware vanuit verschillende camerahoeken: het beeld van de kamer, de close-up van het gezicht van een stervende vrouw.

Opeens drong tot haar door waar ze mee bezig was en ze liet zich op de rand van het bed zakken. Dit was geen oorlogsgebied en ze wist niet wat ze moest doen. Er was geen cameraman en ze had geen script voorbereid.

*Joan**3 augustus 1962, 13.00 uur*

De zon breekt door de laaghangende bewolking en ik kijk met samengeknepen ogen naar het felle licht, glip door het hek en loop verder over het kustpad. Het duurt niet lang of ik ben bij de wachttorens. Dit deel van het terrein ligt er tegenwoordig grotendeels verlaten bij, en maar weinig wandelaars wagen zich op Carrickowel Point. Hoewel de torens vanwege de oorlog is gebouwd, is het er heel vredig. Wolken jagen door de lucht en de zee daaronder is bekleed met hun schaduwen. Het ene moment schijnt de zon en even later regent het; een typische zomerdag in Cornwall met het lange weekend in aantocht. Over een paar uur arriveren de eerste gasten. Alles is in gereedheid gebracht. De voorraadkast is gevuld, de menu's zijn gekozen en de tafelschikking is vastgelegd. Niets wordt aan het toeval overgelaten. Alles is zoals het hoort, zoals verwacht.

Ik zet het bloemenmandje op de grond, loop de treden naar de wachttorens op en schop de krant opzij die daar op de grond ligt. Een snelle blik zegt me dat hij twee dagen oud is. Iemand anders is hier kennelijk geweest om in alle rust het nieuws te lezen. Maar dat is het enige vredige. De krant staat bol van de Koude Oorlog. Ik heb mijn buik vol van luchtalarmen, kernproeven en onbeholpen diplomatie. Hier in Cornwall, ver weg van Moskou, wil ik aan die wereld ontsnappen. We moeten tot rust komen. Er hangt te veel spanning om ons heen. Ik strijk een lucifer af, steek mijn sigaret op, inhaleer en verdring de spanning. Langzaam blaas ik uit en ik zie mijn roze lippenstift op de sigaret.

De wereld verkeert in groot gevaar, maar als ik naar de baai beneden mij kijk, lijkt het allemaal ver weg. Er ontschiet mij een zorgeloze lach en ik neem nog een trek van mijn sigaret. De rook vertroebelt mijn uitzicht over het strand, maar door de nevel zie ik dat onze zeilboot land heeft bereikt. Allan en onze dochter, Diana, zijn uren op het water geweest en de waterstand maakt het net mogelijk om het strand te bereiken. Ze zullen wel nat en moe zijn, wat niet echt uitkomt aangezien de gasten al over een paar uur komen. Ach, het komt wel goed, ik ben gewoon jaloers op het plezier dat ze hebben. De vrijheid van een dag op het water is een geschenk en ik heb daar deze vakantie nog niet van kunnen genieten. Als het weekend voorbij is, ga ik met ze mee.

Ik probeer mijn nekspieren te ontspannen. Vanaf het moment dat ik wakker ben, heb ik niet stilgezeten. Zelfs het bloemen plukken heeft me niet de stille beschouwing geboden die ik zoek. Eerst was ik blij met de drukte, met de aandacht voor schoonheid, voor uiterlijk vertoon, maar nu is elke spier gespannen, afwachtend. Het weekend moet perfect verlopen. De zon zal schijnen, en iedereen zal lachen en plezier maken. Er zit morgenavond een nieuwe gast, een belangrijke, aan tafel. Elk fatsoenlijk bed in huis is bezet. Ik werp een blik op het bloemenmandje, weet dat ik terug moet naar huis om de boeketten af te maken, maar de eenzaamheid hier bij de wachttoren werkt versterkend. Ik sluit mijn ogen, probeer mijn gedachten tot rust te brengen zodat ik de vogels hoor fluiten en de zee onder mij hoor, maar in plaats daarvan denk ik aan namen en gedachten alsof ik een lijst uit mijn hoofd probeer te leren. Morgenavond zijn er achttien mensen voor het diner en vanavond tien.

In sommige opzichten wordt alles weer eenvoudiger als we teruggaan naar Moskou. Maar alleen in sommige opzichten, laat de knoop in mijn maag mij weten. Bestond het leven maar uitsluitend uit balletles aan de Amerikaanse ambassade en Diana helpen met haar huiswerk. Ik steek mijn hand uit en beweeg mijn pols sierlijk. Netjes, zou de balletjuf zeggen. Ik moet lachen. Ze heeft geen idee dat ik alles wat ze zegt kan verstaan, vooral die zachtjes gemompelde opmerkin-

gen. Ze volgt ons nauwlettend, doet alsof ze niets begrijpt van ons gebabbel voor en na de les. Maar ze is niet anders dan de andere Russen die we regelmatig ontmoeten. Niets is ooit zoals het lijkt.

Ik strek mijn vingers en leg ze tegen het beton van de toren. Ik heb goede herinneringen aan mijn oorlogsjaren hier in Porthpean. Mijn ouders bleven in India, maar vonden het veiliger als ik hier was. Dat bleek een vergissing, met de eindeloze bombardementen op Plymouth en de kustlijn. Toch was het een magische tijd. Het huis zat vol vluchtelingen en evacués, onder wie ik. Mijn gouvernante gaf ons allemaal les, maar het meest leerde ik van de vluchtelingen... een Franse chef-kok, een Tsjechische soldaat, een Poolse taalkundige en Elena, een Russische gravin die een ver familielid van mijn moeder was.

Elena had na de Blitzkrieg op de stoep gestaan. Ik pak het medaillon van email vast dat om mijn hals hangt. Het is mijn talisman. Het was van haar. Ze had het niet om toen ze in 1952 in Londen werd aangereden door een bus. We hadden in Boskenna een hechte band gekregen en ik vond het ontroerend dat ze me haar sieraden had nagelaten. Ik laat het medaillon los en geniet van het materiaal om mijn hals. Vanwege zijn connectie met het Britse rijk draag ik hem in Moskou niet. Al haar sieraden liggen in Boskenna verborgen, voor als ik hier ben. Zodra we hier zijn, pak ik het medaillon uit mijn sieradenkistje en doe het om. Boskenna is een toevluchtsoord en met of zonder het medaillon is er hier geluk in overvloed.

Op het strand gaan ze net strandcricket spelen. Allan heeft de bat bij zich en Diana rent door het zand, waarna ze opeens stil blijft staan. Ze draait zich om en ik kan de lach op haar gezicht van hier zien. Ik pak mijn bloemenmand en ren over het pad naar hen toe.

Daar trap ik mijn schoenen uit en laat de mand met bloemen vallen. Het zand voelt koel en vochtig aan door de regen van daarstraks. Diana bowlt en ik sprint om de bal te vangen. Allan rent heen en weer tot ik hem lachend aftik. Kreten van vreugde vullen de lucht en Diana pakt de bat, klaar voor haar kans. Allan bowlt langzaam en Diana doet haar uiterste best. Ik vang de bal onhandig om haar meer